

UZASADNIENIE

- I. Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej Traktatem singapurskim o prawie znaków towarowych i regulaminem do Traktatu singapurskiego o prawie znaków towarowych, przyjętymi w Singapurze dnia 27 marca 2006 r.

W dniu 27 października 1994 r. państwa członkowskie Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) przyjęły Traktat o prawie znaków towarowych (TLT 1994). Głównym celem Traktatu było ujednoczenie i uproszczenie procedury administracyjnej w zakresie udzielania i utrzymywania ochrony znaków towarowych przed urzędami własności przemysłowej na świecie. Rzeczpospolita Polska podpisała Traktat dnia 10 maja 1995 r., ale nie ratyfikowała go ze względu na istniejące rozbieżności jego niektórych istotnych postanowień z aktualnym wówczas stanem prawnym w zakresie ochrony znaków towarowych w Rzeczypospolitej Polskiej.

W ciągu dziesięciu lat obowiązywania Traktatu nastąpiło wiele istotnych zmian, które spowodowały, że TLT przestał odpowiadać wymogom nowoczesnej gospodarki. Pojawienie się nowoczesnych technik umożliwiających dokonywanie zgłoszeń drogą elektroniczną, zachodzące zmiany dotyczące zakresu ochrony znaków towarowych oraz przyznanie organizacjom międzyrządowym prawa głosowania w WIPO spowodowały konieczność uaktualnienia TLT.

W związku z powyższym niezbędne było dokonanie wielu technicznych i materialnych zmian w Traktacie, przy jednoczesnym zachowaniu kluczowych zapisów Traktatu, dotyczących m.in. stosowania klasyfikacji nicejskiej, wymogów odnoszących się do wieloklasowych zgłoszeń i rejestracji oraz ograniczeń w zakresie wymogów dotyczących uwierzytelniania, legalizacji czy innych form poświadczeń.

W dniu 27 marca 2006 r. na konferencji dyplomatycznej w Singapurze, w której Rzeczpospolita Polska nie uczestniczyła, został przyjęty nowy międzynarodowy traktat o prawie znaków towarowych (Traktat singapurski), który był efektem czteroletniego okresu prac nad rewizją TLT 1994.

Rzeczpospolita Polska spełnia określony w art. 26 aktu warunek, umożliwiający nabycie statusu strony tego aktu, tzn. jest członkiem Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO). Zgodnie z art. 26 ust. 2 państwo, które nie podpisało Traktatu singapurskiego, może stać się jego stroną przez złożenie dokumentu przystąpienia.

Traktat singapurski wprowadził wiele istotnych zmian w międzynarodowym systemie znaków towarowych. W stosunku do TLT jeszcze bardziej uprościł procedurę dokonywania zgłoszeń znaków towarowych do ochrony, a ponadto wprowadził szereg rozwiązań, których brak było w poprzednim Traktacie.

Oba traktaty (TLT i singapurski) są odrębnymi aktami prawnymi i państwa będące stronami tych traktatów mają prawo do ich ratyfikowania razem lub oddzielnie. Ze względu na to, że Traktat singapurski ma szerszy zakres zastosowania oraz uwzględnia rozwój w sferze technologii komunikacyjnej i zachowuje jednocześnie zalety TLT, dla pełnego korzystania ze stworzonego w ten sposób systemu wystarczy przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej jedynie do nowego aktu z 2006 r.

Przyjęcie Traktatu singapurskiego jest tak dla WIPO, jak i dla międzynarodowej wspólnoty własności intelektualnej kolejnym osiągnięciem w ustalaniu światowych standardów dotyczących unifikacji procedur w zakresie znaków towarowych.

Traktat singapurski podkreślił znaczenie znaków towarowych, jednych z bardziej istotnych form własności intelektualnej, w promowaniu krajowego i międzynarodowego handlu mającego wpływ na rozwój przedsiębiorstw, jak też ich pozycji na rynku.

Rzeczpospolita Polska, stając się stroną Traktatu singapurskiego, będzie pełnoprawnym członkiem mogącym uczestniczyć w pracach organów

WIPO zajmujących się tym systemem, dzięki czemu będzie miała wpływ na decyzje podejmowane przez te organy.

Przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Traktatu singapurskiego będzie ważnym sygnałem stabilności polskiego prawa opartego na standardach międzynarodowych. Jednocześnie umożliwi Rzeczypospolitej Polskiej udział w dalszym doskonaleniu tych standardów na forum międzynarodowym. Wprowadzenie możliwości działania przed różnymi urzędami własności przemysłowej na świecie według tej samej procedury z jednej strony ułatwi samemu zgłaszającemu uzyskiwanie ochrony dla ich znaków towarowych w krajach będących stronami tego traktatu, a z drugiej strony uprości postępowanie w urzędach krajowych przez odformalizowanie procedur.

W dniu 30 czerwca 2006 r. Komitet Europejski Rady Ministrów nałożył na Ministerstwo Gospodarki zobowiązanie do przekazania do wiadomości Ministerstwa Spraw Zagranicznych harmonogramu prac mających na celu przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Traktatu o prawie znaków towarowych, podpisanego w Genewie dnia 27 października 1994 r.

Ze względu na to, że Traktat singapurski ma szerszy zakres zastosowania, wystarczy przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej jedynie do nowego aktu z 2006 r.

II. Różnice między dotychczasowym i projektowanym stanem prawnym

Celem Traktatu singapurskiego jest stworzenie nowoczesnych oraz dynamicznych międzynarodowych ram dla zharmonizowania procedury administracyjnej w zakresie rejestracji znaków towarowych. W porównaniu do TLT z 1994 r., Traktat singapurski (zwany dalej „Traktatem”) ma zastosowanie do wszelkiego typu znaków, które mają zdolność rejestrową na mocy prawa danego państwa będącego stroną Traktatu. Państwa te mają także swobodę wyboru sposobu komunikowania się zgłaszających z krajowymi urzędami własności przemysłowej, w tym również komunikacji elektronicznej. Wprowadzono system środków ulgowych w odniesieniu do terminów, jak również postanowienia dotyczące rejestrowania licencji na używanie znaków towarowych oraz sankcji w przypadku niedopełnienia

formalności w zakresie ich wpisu do rejestru. Powołano Zgromadzenie Państw będących stronami Traktatu. Traktat sankcjonuje wymóg zapewnienia możliwości dokonywania zgłoszeń znaków w wielu klasach towarowych i usługowych oraz stosowania Międzynarodowej Klasyfikacji Nicejskiej. W tym zakresie nie odbiega od postanowień zawartych w TLT z 1994 r.

Traktat singapurski ma zastosowanie do znaków mających zdolność rejestrową na mocy prawa danego państwa będącego stroną Traktatu. Postanowienie to obejmuje również nietradycyjne znaki, takie jak: hologramy, znaki trójwymiarowe, kolory, znaki nieruchome, jak i ruchome, a także znaki niewidoczne (dźwiękowe, zapachowe, smakowe czy rozpoznawalne za pomocą dotyku), o ile prawo krajowe dopuszcza ich ochronę.

Traktat singapurski zapewnia państwom będącym stronami Traktatu swobodę wyboru sposobu komunikowania się, przekazywania danych oraz ewentualnego wdrożenia elektronicznego systemu w tym zakresie. Państwa mogą zdecydować się na formę papierową, elektroniczną lub inny sposób przekazu, jak np. za pośrednictwem poczty tradycyjnej czy poczty kurierskiej. Traktat pozostawił bardzo ważne postanowienie z TLT 1994, mówiące w szczególności o tym, że nie można wymagać sprawdzania autentyczności, potwierdzenia lub legalizacji podpisów złożonych na piśmie.

Traktat singapurski wprowadza system środków ulgowych, w przypadku gdy zgłaszający lub właściciel znaku nie dotrzymał terminów procesowych w postępowaniu przed urzędem krajowym. Państwa będące stronami Traktatu muszą jednak przewidzieć w ustawodawstwie krajowym przynajmniej jeden z wymienionych środków procesowych, takich jak: przedłużenie terminu, kontynuowanie procedury lub przywrócenie praw, gdy niedotrzymanie terminu nie było zamierzone lub wynikało, mimo dochowania staranności, z zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności. Zasady te zostały wprowadzone w Traktacie w celu usprawnienia procedury i były wynikiem postulatów właścicieli znaków towarowych,

którym w sytuacji niedopełnienia warunków formalnych urząd krajowy umarzał postępowanie lub odrzucał zgłoszenie.

Traktat singapurski zawiera postanowienia dotyczące rejestrowania licencji na używanie znaku towarowego oraz ustanawia maksymalne wymagania dotyczące wniosku o zarejestrowanie, zmianę lub umorzenie postępowania w sprawie znaku towarowego.

Utworzenie Zgromadzenia Państw będących stronami Traktatu wprowadza możliwość dokonywania zmian przepisów Traktatu, regulaminu, jak i modyfikowania międzynarodowych wzorów formularzy. Ponadto powołanie tego organu umożliwia prowadzenie prac nad dalszym rozwojem systemu stworzonego Traktatem.

III. Przewidywane skutki prawne, gospodarcze, społeczne, finansowe i polityczne

1. Skutki prawne

Ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.) zawiera normy pozwalające na stosowanie przepisów proceduralnych dotyczących ochrony znaków towarowych na podstawie Traktatu singapurskiego, nie istnieje więc konieczność dokonywania jakichkolwiek zmian w obecnym stanie prawnym. Możliwość dokonywania zgłoszeń oraz prowadzenia korespondencji w formie elektronicznej została wprowadzona w związku z nowelizacją ustawy – Prawo własności przemysłowej, która została uchwalona w dniu 29 czerwca 2007 r.; ustawa weszła w życie dnia 1 listopada 2007 r.

2. Skutki gospodarcze

Traktat singapurski wprowadza uproszczone i ujednolicone w wymiarze międzynarodowym zasady kształtujące warunki gospodarcze sprzyjające rozwojowi handlu i inwestycji, gwarantujące pewność prawną w zakresie ochrony dóbr niematerialnych. Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej już w praktyce stosuje te zasady, a wkrótce wprowadzi również kolejne przewidziane Traktatem ułatwienie, jakim

jest możliwość dokonywania zgłoszeń i prowadzenia korespondencji drogą elektroniczną. Można się spodziewać, że będzie to stanowiło dodatkową zachętę dla podmiotów gospodarczych zarówno krajowych, jak i zagranicznych, do ubiegania się o ochronę znaków towarowych w Rzeczypospolitej Polskiej w jeszcze większym niż dotychczas zakresie. Zachęci również polskie podmioty gospodarcze do ubiegania się o ochronę swoich znaków towarowych w krajach, które staną się stronami Traktatu. Łatwość uzyskania ochrony dla znaków towarowych zarówno w kraju, jak i za granicą wpłynie na większą aktywność gospodarczą, zwłaszcza w sferze eksportu.

Rzeczpospolita Polska może liczyć ze strony WIPO na pomoc techniczną i prawną w zakresie implementacji Traktatu. Wsparcie techniczne ulepszy infrastrukturę i narzędzia pracy w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Skutki społeczne

W przypadku wzrostu liczby zgłoszeń znaków towarowych zwiększy się zapotrzebowanie na usługi rzeczników patentowych, co w pewnym stopniu może zrekompensować tej grupie zawodowej zmniejszenie liczby prowadzonych spraw, jakie nastąpiło w związku z przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do systemu wspólnotowego znaku towarowego.

4. Skutki finansowe

Przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Traktatu singapurskiego nie pociągnie za sobą żadnych negatywnych skutków finansowych. Ewentualny wzrost liczby zgłoszeń znaków towarowych do ochrony w trybie krajowym, jaki może nastąpić dzięki ułatwieniom w procedurze zgłoszeniowej, może spowodować zwiększenie wpływów do budżetu państwa w związku z pobieranymi opłatami za zgłoszenie i utrzymywanie ochrony znaków towarowych.

5. Skutki polityczne

Przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Traktatu singapurskiego o prawie znaków towarowych i regulaminu do Traktatu singapurskiego

o prawie znaków towarowych, przyjętych w Singapurze dnia 27 marca 2006 r., nie pociągnie za sobą żadnych skutków politycznych.

IV. Uzasadnienie trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej Traktatem singapurskim

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Traktatem singapurskim o prawie znaków towarowych i regulaminem do Traktatu singapurskiego o prawie znaków towarowych, przyjętymi w Singapurze dnia 27 marca 2006 r., nastąpi, zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.). Traktat dotyczy spraw uregulowanych w ustawie. Biorąc pod uwagę art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przystąpienie do Traktatu singapurskiego nastąpi za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Nie przewiduje się składania jakichkolwiek zastrzeżeń dozwolonych na podstawie art. 29 Traktatu.

04/07rch